

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput III. De firma spe Sor. Joannæ à Jesu Maria; quantasque in hac virtute
gratias Deus Sponsæ suæ contulerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Volans per eam ferri viderent, petebantque il-
aëra sagittis lam etiam jaculis. Stygij vero maligni-
petitur, ab que Spiritus quotidie illam atrocissi-
Indis, & me discutiabant, quoniam illis Do-
à damoni- mini sponsa plurimos veteres subje-
bis obid ctos è faucibus eripiebat. Adhæc ip-
divè cruci- samet variè sese afflictabat, quò gra-
amr. tiam consequeretur quamplurimas
ad Cælum animas perducendi. De-
niq̃ue mundo illa erat instar luminis,
quod seipsum consumit, ut omnes
circumstantes illuminat. Non exigitur
quidem ab aliis Virginibus, quæ
Christo æquè desponsæ sunt, ut in
tam magnificis naturamque exce-
dentibus factis sponsam Joannam i-
mitentur, nihilo tamen minùs solici-
tæ plurimùm cum Joanna sint oport-
ter, ut lampadem fidei nunquam non
ardentem habeant, oleumque illi mi-
rum opera Charitatis assiduè af-
fundant.

CAPUT III.

De firma spe Sor. Joanna à JESU
MARIA; quantasque in hac virtute
gratias DEUS sponse sue contu-
lerit.

Quid sit
spe.

Spes est Theologica seu divina vir-
 tus, quâ nos mortales in hac mor-
 tali vita cupimus speramusque DEO
 ceu summo bono in beatitudine æter-
 num perfrui. Scot. in 3. dist. 26. q. 10. at-
 que id assequi confidimus mediis,
 quæ divina Providentia ad hoc ordi-
 navit, operum scilicet, quæ ratione
 præditi homines cum DEI auxilio
 faciunt, suntque illa vitæ æternæ me-
 ritoria. Porro virtus hæc non consistit
 in eo, ut quis ad finem scopumve Spei,

id est Beatitudinem anhelet, quoni-
 am appetitus hic naturalis est, & in
 eo errare non possumus, sed in eo po-
 tissimum est sita, ut electionem medi-
 orum, quæ ad salutem ducunt, rectè
 ac summo judicio ordinemus, & in
 isto perfacile crasse impingere erra-
 reque possumus. Quare in hac medi-
 orum electione summâ cautione ac
 circumspeditione utamur necesse est.
 Et sanè ingens ea foret stoliditas, si-
 nem assequi velle absque mediis, mag-
 na pariter foret imperitia nescire de-
 bite applicare media, quorum seu u-
 num sive alterum, magnum esset ho-
 mini malum. Longè ab his erroribus
 absuit Virgo nostra Joanna, ut in to-
 ta vitæ ejus serie videre est. Desideri-
 um ejus æternæ Beatitudinis, quod
 firmæ innitebatur fidei, semper sic
 fuit constitutum, ut sponsam Christi
 assiduò impelleret recta & aptissima
 media apprehendere. Ea media sunt
 opera ejus bona, quæ cum auxilio di-
 vine gratiæ illa peragebat, deque ijs-
 dem connatis spirituique adversis ap-
 petitibus ad eò triumphabat, itemque
 corpus suum ita spiritui subdiderat,
 ut exterior homo promptus ageret,
 quod interior dictaret vellentque fieri.
 Erant in sagaci oppidò hac Virgine
 opera gratiæ ac spes beatitudinis æ-
 ternæ mutuo sibi adjumento. Desi-
 derium quippe supernæ felicitatis fa-
 ciebat, ut ejus voluntas resolveret se
 ad operandum cum gratia divina, o-
 pera verò quæ gratiæ divinæ agebat
 auxilio, vividius semper æternæ salutis
 reddebant desiderium, illudque ani-
 mabant. Adhuc tamen majus quid
 præstitit Sor Joanna, dum scilicet sin-
 gulari solertiâ indefinentem suam
 for-

Opera bona
desiderio
speique felici-
tatis æter-
na sunt soci-
anda.

formidinem cum firma DEI misericordia fiducia copulare noyit. Et quia sanctus hic timor ei tanquam navi saburræ instar servivit adversus ventos fluctusque omnis præposteræ temerariæque confidentiæ navigabat faventibus auris, summâ securitate, per mundi hujus turbulentum mare, portumque ac litus æternæ beatitudinis petebat.

Duo scopulis in quos præcipue homines impingunt. Inter alios in hoc terrarum Orbe adversarios, mortalium animæ duos potissimum habent, suntque illi veluti gemini scopuli, in quos impactæ diffiliunt, neque optatum tenere portum valent. Unus illorum est diffidentia, alter præsumptio. Alliduntur quidam ad scopulum diffidentia profundoque merguntur uti Cain: alij verò confringuntur ad naufraga præsumptionis saxa, sicut lucifer. Extolluntur hi in suo arroganti animo, veluti à propriâ virtutis luce ac pulchritudine sua sint illustres, alij verò diffidunt de misericordia DEI, deterrenturque ab ea malitiæ suæ scelerumque immanitate. Itaque ne in alterutrum horum scopulorum allidatur anima, oportet ut una ex parte impotentiam suam debilitatemque semper præ oculis habeat, atque in salutari timore perseveret, altera verò ex parte immentem Bonitatem & misericordiam DEI consideret, ne spes fluctuet. Palmare hoc sanè spiritualis disciplinæ opus industria, Virgo nostra peregre- giè contestata est, prout id non immotus duntaxat exemplaris ejus vitæ tenor ostendit, sed propria etiam verba palam faciunt. DEVS me custodi, inquit illa. Omni die omnique momento me invenio divino huic

Dominio semper magis magisque obstrictam. Sit ille benedictus in sæcula, quod mihi tantam demonstret benevolentiam, tantasque largiatur gratias, quasi ego id promerita essem. Semper ille sine fine sit benedictus! Si mansuetudo ejus ac bonitas, magnificentia & Majestas, itemque misericordia alibi se non proderent aut norarentur, in hoc tamen vilissimo terræ verticulo perspicue cerni posset. Adhuc huc omnes laborantes diffidentia mortales, hic edocebuntur, quem admodum sperandum fidendumque sit. Videbunt, quod cum ego penas omnium damnatorum demeritis meis peccatisque promerear, immensa tamen ejus bonitas, consuevit mihi misericordiam demonstrat, quoniam is est, qui est, ego verò non merear ut terram calcem. Paucis hisce verbis instituit nos in præcipuo disciplinæ spiritualis articulo, quo nimirum pacto spem nostram cum securitate ad æternæ vitæ portum dirigere valeamus: & hoc totum consistit in timore ac fiducia, dum scilicet anima pertimescit, in consideratione suæ fragilitatis, peccatorum suorum, meritaque pro ejus pœnæ; & nihilominus in DEO ejusque infinita misericordia integrè confidit.

Sanctus iste humillimæ Virginis timor erat propriæ suæ animæ causa tam vehemens, ut non desisteret eam Dominus in horas erigere atque animum ei addere, quod sanè etiam erat pernecessarium. Apparuit illi quodam tempore Dominus velut si à recenti sua flagellatione veniret, cogitabat Sor Joanna, quod peccata sua Dominum

timendum ac sperandum hominem in terris dicit.

num tam dirè exceperant, quodque eorum veniam non posset consequi, defectu veræ peccatorum pœnitentiæ; Ex hac inconsiderantia in tantam delapsum est cor ejus tristitiam, ut amarissimè inciperet flere. Ut verò D. Sor, Joannam ita constitutam vidit, „Joanna mea, inquit, quidnam agis? „Columba mea, quidnam tibi est? „Dominè mi, respondet famula ejus, „cur quæris quid sit mihi, cum Majestatem tuam ita malè acceptam viderem, cognoscamque totum id peccata mea causasse? Hæc simul ac Jo- „anna protulit, invertit se Dominus, videbatque Joanna tergum ejus totum immanissimè ac prorsus miserandum in modum discussum & vulneratum, ob idque adhuc amarius flere cepit. Ut ergo Dominus fletum ejus cohibere posset, iterum ait illi. Si immodicus pavor tuus ex peccatis tuis oritur, cur non vides ea jam esse abolita? Cur timore trepidas, ubi nulla „timendi causa subest? Jam te cruento meo abluisti, nunc nive ipsâ „es candidior, dilata cor tuum, bonoque animo esto. Licebat sanè hoc illi præstare medio tantæ gratiæ ac favoris. Verùm stygius dæmon ex humilitate ejus ansum arripiebat, & ex eo ingenti metu, quem ob peccata sua pectore gerebat, cepit ei insibilare damnatum eam iri.

Dum igitur tentationis ejus causa Sor. Joanna vehementer contristaretur, evenit ut in Oratione sua quadam vice extra se raperetur, ducereturque ad Augustam quoddam Palatium, quod collucentem supra omnem modum portam habebat. Prodiit è porta hac Gloriosus Patriarcha Francis-

cus, contuebaturque famulam Domini, sed conversus iterum intro abiit, supervenit mox Gloriosus P. Dominicus, Joannæque aspecta iterum introiit. Similiter D. etiam Apostolorum Princeps continuò adfuit, aspexit illam & retrò abiit. Postremò prodiiit foras Gentium Doctor S. Paulus, quam ut aspexit iterum retroversus intro rediit. Dici non potest, quantum humilis Virginis animum visum istud perculerit, totamque consternaverit. Cogitationes imaginationesque variæ dissipabant cor ejus, videbatur sibi Christum D. graviter offendisse proptereaque sancti illi secum loqui abnuerent. Diffuebat tota lacrymis, præ intimo dolore animi, orabatque à divina Majestate, veni, & Sanctos ut pro se deprecantur. Cum igitur benignitas divina angorem ac tristitiam famulæ suæ ultra ferre non posset, ad eum, qui sequitur modum, eam consolari voluit. Prodiere rursus Gloriosi Sancti Dominicus & Franciscus simul per dictam portam foras, Sequitur eos è vestigio Dominus inter Apostolos S. Petrum & Paulum medius, eratque Dominus trabeâ Imperatoriâ indutus, quæ pretiosissimis, & supra omne solis jubar micantibus gemmis distincta erat. Ea in specie venit ad Joannam, intuebaturque eam blandè quidem, severo tamen simul „etiam intuitu, aitque ei: Quousque „tandem durabit hic tuus timor? „Quando tandem mihi fides? Nul- „lane, quæ tibi sint satis, signa monimentaq; amoris mei habes? Tertia valdè fuit humilis sponsa, ut sponsum suum dulcissimum iratum

Christus
Joannam
nimium ti-
mentem so-
latur &
confirmat.

Et etiam ea
de causa
blandè in-
crepat.

Ccc

vi-

vidit, abjecit se ad pedes ejus, veniamque supplex profunda cum demissione oravit. ipsius quoque Majestas brachiis eam excepit, aitque: Ignosco tibi. Curam gere Ecclesiæ meæ, nam ob id ego te in hoc mundo servo præsidem ac Proteatricem peccatorum.

His atque similibus aliis favoribus confirmabat Dominus cor sponsæ suæ, nihi ominus tamen tam profunda erat ejus humilitas, tamque illa parum sibi fidebat, ut Dominus, quod scilicet Sponsa ejus operatâ tandem quiete potiretur ei semel apparuerit, corque ejus exemerit: acceptoque illo in manus argenteis, quæ tamen mox in aureas sunt conversæ, literis uni cordis illius lateri inscripsit, JESUS MEUS, alteri Spes mea. Quod simul sumptum sonat, JESUS est Spes mea. Postremò ait esse eam prædestinatam electamque ad æternam vitam, & uti electam libro viventium insertam. Hæc est profectò singularis gratia & favor, qui paucis admodum obtigit. Siquidem hoc prædestinationis arcanum seu Electionis ad beatitudinem æternam suis etiam intimis amicis facillè non pandit DEUS. Et tamen id Joannæ Sponsæ suæ dilectæ revelârit, non tamen illa secura vivere voluit, sed perinde egit ac D. Paulus Apostolus qui ad tertium usque Cælum abreptus fuerat quæque Omnipotens DEUS gratiæ suæ securum fecit, talique ratione salutis suæ certus ille evaserrat adhuc tamen tam securè agere noluit, quin pœnas de se sumeret castigaretq; corpus, quod nimirum adhuc tutior magis esset: Prout idemmet hoc de

se testatur: Castigo inquit ille Cor. 9. corpus meum & servituti subijcio, ne fortè cum aliis prædicaverim ipse reprobus efficiar. Sic prorsus agebat ista assecurata Virgo, postquam illi DEUS electionem suam ad salutem revelavit, vehementi nihilominus illa vivebat in solitudine tantoque majorem exercebat pœnitentiam, nunquam non satagens, ut per bona opera certam spem suam efficere.

CAPUT IV.

*De ardenti Charitate famula
DEI Sor. Joannæ à JESU
MARIA.*

Regina Virtutum, animæ vita, participatio divinæ naturæ Charitas, *Quid sit Charitas.* pro objecto suo scopoque DEUM Omnipotentem habet. Consequitur ergo, quod qui hanc virtute potitur, divinam Majestatem etiam ex toto corde diligit. Quis jam edicere valeat quàm eximie ac mirabiliter castissima nostra Virgo Joannæ præ aliis hanc virtute eluxerit? Ex operatione Charitatis, prærogativa hæc luculentius adverti poterit. Præcipua Charitatis operatio est amantes ambos mutuo in- *Primus effectus est, ut se invicem diligant, ut dicitur in 1. Jo. 4. 19.* ter se unire, DEUS jam, cum tamen se- *Secundus effectus est, ut se invicem diligant, ut dicitur in 1. Jo. 4. 19.* sit DEUS, aded unum esse cum hac sua Creatura voluit, ut suum cor cum illius corde commutârit, sæpenu- *tertius effectus est, ut se invicem diligant, ut dicitur in 1. Jo. 4. 19.* roque ad sequentem modum eandem sit allocutus. Nunc scis, quod ego me tibi copulârim, quod tuus ego sim, & tu mea, quod ambo nos unum simus, quodque aliud inter nos esse non debeat, nisi cor unum & una voluntas. Quoniam ergo cor est prin- *Quid sit Charitas.*

*Christus D.
Joannæ in-
dicat esse e-
lectam ac
prædestina-
tam ad glo-
riam.*